

Հոռմը Հաստատում է Տեսիլքը — Թիվ Առաջին

Մասնավոր մեկնություն

Jeff Pippenger

2024-06-28

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագանները պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

«Վարդապետություն» բառը քրիստոնեության համատեքստում ներկայացնում է Աստվածաշնչի հաստատված ճշմարտությունները: Տարբեր, իրենց քրիստոնեական համարող կազմակերպություններ ունեն այն, ինչ իրենք սահմանում են որպես աստվածաշնչյան վարդապետություններ, տարբեր ժողովածուներ, սակայն գոյություն ունի միայն մեկ ճշմարտություն: «Բացարձակ ճշմարտության» և «բազմակարծության» միջև եղած տարբերությունը մի թեմա է, որը տվյալ պահին դուրս է մեր քննության շրջանակից:

Ուստի Պիղատոսը նրան ասաց. «Ապա դու թագավո՞ր ես»: Հիսուսը պատասխանեց. «Դու ես ասում, թե ես թագավոր եմ: Դրա համար եմ ես ծնվել, և դրա համար եմ եկել աշխարհ, որպեսզի վկայեմ ճշմարտության մասին: Ամեն ոք, որ ճշմարտությունից է, լսում է իմ ձայնը»: Պիղատոսը նրան ասաց. «Ի՞նչ է ճշմարտությունը»: Եվ այս ասելուց հետո դարձյալ դուրս եկավ հրեաների մոտ և նրանց ասաց. «Ես նրա մեջ ամենևին որևէ հանցանք չեմ գտնում»: Հովհաննես 18:37, 38:

Ճշմարտությունը Աստծու Խոսքն է. այն Նրա ձայնն է, և այն Ինքը՝ Քրիստոս:

«Մենք ինքներս պիտի գիտենանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը, ինչն է ճշմարտությունը, որն է այն հավատը, որ ընդունել ենք, որոնք են աստվածաշնչյան կանոնները՝ մեզ տրված բարձրագույն իշխանությունից: Շատեր կան, որ հավատում են առանց որևէ հիմքի, որի վրա կարողանան հաստատել իրենց հավատը, առանց բավարար ապացույցի տվյալ բանի ճշմարտության վերաբերյալ: Եթե մի գաղափար է ներկայացվում, որը ներդաշնակ է նրանց իսկ նախապես կազմավորված կարծիքներին, նրանք լիովին պատրաստ են ընդունելու այն: Նրանք չեն դատում պատճառից դեպի հետևանք, նրանց հավատը ճշմարիտ հիմք չունի, և փորձության ժամանակ նրանք պիտի գտնեն, որ ավագի վրա են կառուցել:»

«Նա, ով, բավարարված լինելով Սուրբ Գրքերի վերաբերյալ իր ներկայիս անկատար գիտությամբ, կարծում է, թե դա բավարար է իր փրկության համար, հանգչում է մահաբեր խաբեության մեջ: Շատեր կան, ովքեր լիովին զինված չեն Սուրբ Գրային փաստարկներով, որպեսզի կարողանան զանազանել մոլորությունը և դատապարտել այն ամբողջ ավանդությունն ու սնահավատությունը, որ ճշմարտության անունով հրամցվել է: Սատանան իր իսկ գաղափարները ներմուծել է Աստծու պաշտամունքի մեջ, որպեսզի ապականի Քրիստոսի ավետարանի պարզությունը: Մեծ թվով մարդիկ, որոնք հայտարարում են, թե հավատում են

ներկայիս ճշմարտությանը, չգիտեն, թե ինչ է կազմում այն հավատը, որ մի անգամ ընդմիջտ տրվեց սրբերին՝ Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը: Նրանք կարծում են, թե պաշտպանում են հին սահմանաքարերը, բայց գոլ են և անտարբեր: Նրանք չգիտեն, թե ինչ է նշանակում հյուսել իրենց փորձառության մեջ և տիրանալ սիրո ու հավատի իսկական գործությանը: Նրանք Աստվածաշնչի ջանադիր ուսումնասիրողներ չեն, այլ ծույլ և անուշադիր են: Երբ կարծիքների տարբերություններ են ծագում Սուրբ Գրքի հատվածների վերաբերյալ, նրանք, ովքեր նպատակով չեն ուսումնասիրել և վճռական չեն այն հարցում, թե ինչի են հավատում, հեռանում են ճշմարտությունից: Մենք պետք է բոլորի վրա դրոշմենք աստվածային ճշմարտությունը ջանասիրաբար քննելու անհրաժեշտությունը, որպեսզի նրանք իմանան, որ գիտեն, թե ինչ է ճշմարտությունը: Ոմանք շատ գիտություն են հավակնում ունենալու և գոհ են զգում իրենց վիճակից, մինչդեռ գործի հանդեպ ավելի շատ նախանձախնդրություն չունեն, Աստծու և այն հոգիների հանդեպ, որոնց համար Քրիստոսը մահացավ, ավելի ջերմ սեր չունեն, քան եթե երբեք Աստծուն ճանաչած չլինեին: Նրանք Աստվածաշունչը չեն կարդում [այն նպատակով], որ յուրացնեն դրա կորիզն ու ճարպակալությունը իրենց իսկ հոգիների համար: Նրանք չեն զգում, թե դա իրենց հետ խոսող Աստծու ձայնն է: Բայց եթե ուզում ենք հասկանալ փրկության ճանապարհը, եթե ուզում ենք տեսնել Արդարության Արեգակի շողերը, պետք է Սուրբ Գրքերը ուսումնասիրենք նպատակով, որովհետև Աստվածաշնչի խոստումներն ու մարգարեությունները փառքի հստակ շողեր են սփռում փրկագնման աստվածային ծրագրի վրա, այն մեծ ճշմարտությունների վրա, որոնք հստակորեն չեն ըմբռնվում»: The 1888 Materials, 403.

Մեզանից պահանջվում է իմանալ, թե որոնք են այդ վարդապետությունները, և թե ինչպես ներկայացնել, հաստատել ու պաշտպանել այդ ճշմարտությունները:

«Այժմ մեզ հնարավոր չի թվում, թե որևէ մեկը պետք է մենակ կանգնի. բայց եթե Աստված երբևէ խոսել է իմ միջոցով, ապա կգա ժամանակը, երբ մենք Նրա անվան համար պիտի կանգնենք խորհուրդների առաջ և հազարավորների առաջ, և յուրաքանչյուր ոք պիտի տա իր հավատի պատճառը: Այդ ժամանակ ճշմարտության համար ընդունված յուրաքանչյուր դիրքորոշման վրա պիտի գա ամենախիստ քննադատությունը: Ուստի մեզ անհրաժեշտ է ուսումնասիրել Աստծո խոսքը, որպեսզի իմանանք, թե ինչու ենք հավատում այն վարդապետություններին, որոնք պաշտպանում ենք: Մենք պետք է քննադատաբար հետազոտենք Եհովայի կենդանի պատգամները»: Review and Herald, December 18, 1888.

«Հազարների» առաջ բերվելու համար ակնհայտ է, որ վերջին օրերում ճշմարտության պաշտպաններից ոմանք պիտի հարկադրված լինեն ճշմարտությունը պաշտպանելու այնպիսի մի միջոցում, ինչպիսիք են հեռուստատեսությունը կամ համացանցային հեռարձակումները: Այլապես ինչպե՞ս կարող էին հազարավորներ դիտել հարյուր քառասունչորս հազարի տված վկայությունը: Այն վարդապետությունները, որ մենք պաշտպանում ենք, նույնացնում են մեր հավատի հիմքը:

«Եկեղեցու անդամները անհատապես պիտի փորձության ենթարկվեն և ապացուցվեն: Նրանք պիտի դրվեն այնպիսի պայմանների մեջ, որտեղ հարկադրված կլինեն վկայություն տալու ճշմարտության համար: Շատերը պիտի կանչվեն խոսելու խորհուրդների առաջ և դատաստանների ատյաններում, գուցե առանձին-առանձին և միայնակ: Այն փորձառությունը, որ այս արտակարգ դրության մեջ կարող էր օգնել նրանց, նրանք անտեսել են ձեռք բերելու, և նրանց հոգիները ծանրաբեռնված են զղջումով՝ իզուր կորցրած հնարավորությունների և անտեսված արտոնությունների համար»: Վկայություններ, հատոր 5, 463:

Աստծու Խոսքը երբեք չի խափանվում, և հետևաբար, եթե մենք պիտի դասվենք հարյուր քառասունչորս հազարի թվում, ապա պետք է իմանանք, թե ինչի ենք հավատում՝ հիմնվելով այն բանի վրա, ինչ գրված է Աստծու Խոսքում: Նախքան փորձության ժամանակը հասնի, երբ Աստծու ժողովուրդը հարկադրված կլինի բացատրելու այն վարդապետությունները, որոնց հավատում է, Աստված թույլ է տալիս, որ սխալներ ներմուծվեն, որպեսզի հարկադրի Իր ժողովրդին քննաբար ուսումնասիրելու Իր Խոսքը:

Այն փաստը, որ Աստծո ժողովրդի մեջ վեճ կամ խռովություն չկա, չպետք է համարվի վճռական ապացույց, թե նրանք ամուր բռնած են առողջ վարդապետությունից: Պատճառ կա վախենալու, որ նրանք գուցե ճշգրտորեն չեն զանազանում ճշմարտությունն ու մոլորությունը: Երբ Սուրբ Գրքերի քննությամբ նոր հարցեր չեն ծագում, երբ կարծիքների տարբերություն չի առաջանում, որը մարդկանց կմղեր անձամբ քննելու Աստվածաշունչը, որպեսզի համոզվեն, թե ունեն ճշմարտությունը, շատերը՝ այժմ ևս, ինչպես հին ժամանակներում, կկառչեն ավանդությունից և կերկրպագեն՝ չիմանալով, թե ինչ:

«Ինձ ցույց է տրվել, որ շատերը, ովքեր դավանում են, թե ներկայիս ճշմարտության գիտություն ունեն, չգիտեն, թե ինչի են հավատում: Նրանք չեն հասկանում իրենց հավատի ապացույցները: Նրանք ներկա ժամանակի գործի վերաբերյալ ճշմարիտ գնահատում չունեն: Երբ փորձության ժամանակը գա, այժմ կան մարդիկ, որոնք ուրիշներին քարոզում են, բայց իրենց զբաղեցրած դիրքերը քննելիս պիտի տեսնեն, որ շատ բաներ կան, որոնց համար չեն կարող տալ ոչ մի բավարար պատճառ: Քանի դեռ այսպես փորձության չէին ենթարկվել, նրանք չգիտեին իրենց մեծ սոփիստությունը: Եվ եկեղեցում շատերն էլ կան, որոնք ինքնաբերաբար ենթադրում են, թե հասկանում են, ինչին են հավատում. սակայն մինչև վեճ չծագի, նրանք չեն ճանաչում իրենց իսկ թուլությունը: Երբ բաժանվեն նույնահավատներից և հարկադրված լինեն առանձին ու միայնակ կանգնել՝ բացատրելու իրենց հավատը, նրանք պիտի զարմանան՝ տեսնելով, թե որքան խառնաշփոթ են իրենց պատկերացումները այն բանի վերաբերյալ, ինչը ընդունել էին որպես ճշմարտություն: Անկասկած է, որ մեր մեջ տեղի է ունեցել կենդանի Աստծուց հեռացում և մարդկանց դառնալ, մարդկայինը դնելով աստվածային իմաստության տեղը:»

«Աստված պիտի արթնացնի Իր ժողովրդին. եթե այլ միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ պիտի մտնեն հերետություններ, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ ցորենը բաժանելով հարդից: Տերը կոչ է անում բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են Իր խոսքին,

արթնանալու քնից: Եկել է թանկագին լույս, որ համապատասխանում է այս ժամանակին: Դա աստվածաշնչյան ճշմարտություն է, որ ցույց է տալիս այն վտանգները, որոնք հենց մեր վրա են հասնում: Այս լույսը պետք է առաջնորդի մեզ դեպի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրություն և այն դիրքորոշումների առավել խիստ քննություն, որոնց մենք հարում ենք: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն ու դիրքորոշումները հիմնովին և համառորեն քննվեն՝ աղոթքով և ծոմապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է հանգչեն ենթադրությունների և անորոշ պատկերացումների մեջ այն մասին, թե ինչն է կազմում ճշմարտությունը: Նրանց հավատը պետք է ամուր հիմնված լինի Աստծո խոսքի վրա, որպեսզի, երբ փորձության ժամանակը գա, և նրանք կանգնեցվեն խորհուրդների առաջ՝ իրենց հավատի համար պատասխան տալու, կարողանան հեզությամբ և երկյուղով պատճառաբանություն տալ այն հույսի համար, որ իրենց մեջ է:

«Գրգռե՛ք, գրգռե՛ք, գրգռե՛ք: Այն նյութերը, որ ներկայացնում ենք աշխարհին, պետք է մեզ համար լինեն կենդանի իրականություն: Կարևոր է, որ այն վարդապետությունները պաշտպանելիս, որոնք մենք համարում ենք հավատի հիմնարար դրոյթներ, երբեք մեզ թույլ չտանք գործածելու այնպիսի փաստարկներ, որոնք ամբողջովին հիմնավոր չեն: Դրանք կարող են բավական լինել հակառակորդին լռեցնելու համար, բայց ճշմարտությանը պատիվ չեն բերում: Մենք պետք է ներկայացնենք հիմնավոր փաստարկներ, որոնք ոչ միայն կլռեցնեն մեր հակառակորդներին, այլև կդիմանան ամենամոտիկ ու ամենախորաքննին ստուգմանը: Նրանք, ովքեր իրենց կրթել են որպես բանավիճողներ, մեծ վտանգի մեջ են, որ Աստծո խոսքի հետ արդարամտորեն չեն վարվի: Հակառակորդի հետ հանդիպելիս մեր ջերմեռանդ ջանքը պետք է լինի նյութերը այնպիսի կերպով ներկայացնելը, որ նրա մտքում համոզմունք արթնանա, այլ ոչ թե պարզապես հավատացյալին վստահություն ներշնչելու ձգտելը»:

«Ինչպիսին էլ լինի մարդու մտավոր առաջընթացը, նա թող ոչ մի ակնթարթ չմտածի, թե առավել մեծ լույսի համար Սուրբ Գրքերի մանրակրկիտ և շարունակական քննության կարիք չկա: Մենք, որպես ժողովուրդ, կոչված ենք անհատապես լինելու մարգարեության ուսանողներ: Մենք պետք է հսկենք լրջագույն ջանասիրությամբ, որպեսզի կարողանանք զանազանել լույսի որևէ շող, որ Աստված մեզ կներկայացնի: Մենք պետք է որսանք ճշմարտության առաջին շողարձակումները, և աղոթքով ուղեկցվող ուսումնասիրության միջոցով կարելի է ստանալ ավելի հստակ լույս, որը կարելի է ներկայացնել ուրիշների առաջ»: Վկայություններ, հ. 5, էջ 708:

«Մարգարեության ուսումնասիրողները», որոնք ի վերջո կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարը, երկրային իշխանությունների հետ իրենց առերեսումից առաջ, որոնք կհանգեցնեն շուտով վրա հասնող կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամին և հալածանքին, «անձամբ պիտի փորձվեն և ապացուցվեն»: Հավատարիմներն առաջինը Աստծո կողմից պիտի «արթնացվեն»: Քնած կույսերը պիտի «արթնացվեն» այն ննջից, որի մեջ ընկել են դանդաղելու ժամանակահատվածում: Եթե նրանք չարթնանան այն պատգամով, որ Աստված ներկայացրել է 2023 թվականի հուլիսից ի վեր հրապարակված հոդվածների միջոցով, ապա Աստված թույլ կտա, որ

«հերձվածություններ» «մտնեն նրանց մեջ», ինչը մաղման գործընթացի միջոցով կավարտի ցորենի և որոմների բաժանումը: Մենք այժմ գտնվում ենք այդ մաղման գործընթացի մեջ:

Ժամանակակից Հռոմի ճիշտ նույնականացման վերաբերյալ վիճաբանությանը հետևողներին հասանելի են երեք տարբերակներ: Մի տարբերակն այն է, որ Միացյալ Նահանգներն է Ժամանակակից Հռոմը, մյուսը՝ որ պապական իշխանությունն է Ժամանակակից Հռոմը, իսկ երրորդ տարբերակն այն է, որ նախորդ երկու դիրքորոշումներն էլ սխալ են, և Դանիել գլուխ տասնմեկի տասնչորսերորդ համարում Դանիելի ժողովրդի ավագակներով ներկայացված է մի այլ իշխանություն, որոնք քարձրացնում են իրենց, ընկնում և հաստատում տեսիլքը:

Ես պնդում եմ, որ այն անհամաձայնությունը, թե արդյոք Ժամանակակից Հռոմը պապական իշխանությունն է, թե Միացյալ Նահանգները, թույլատրվել է ներմուծվել այս շարժման մեջ՝ Նրա ժողովրդին հարկադրելու համար ուսումնասիրել Նրա մարգարեական Խոսքը: Աստված Իր ողորմության դրսևորմամբ է առաջ բերել այս վիճաբանությունը: Ես պնդում եմ, որ այդ անհամաձայնությունն առավելապես վերաբերում է Նրա ժողովրդին գալիք ճգնաժամին նախապատրաստելուն, քան պարզապես որոշելուն, թե ով է ճիշտ և ով՝ սխալ Ժամանակակից Հռոմի վերաբերյալ: Այդ անհամաձայնությունը թույլատրվել և Աստծո կողմից նախատեսվել է՝ ցույց տալու համար, յուրաքանչյուրի համար, ով ցանկանում է տեսնել, որ Նրա մարգարեական Խոսքի վերաբերյալ իրենց իսկ անձնական ըմբռնումը թերի է կամ սխալ: Ուստի այս վիճաբանությունը Աստծո ողորմության վկայությունն է:

Վիճաբանությունը ոչ միայն վերաբերում է այն հարցին, թե ով է այն իշխանությունը, որ ներկայացված է քո ժողովրդի ավագակներով, այլև՝ արդյոք տող առ տող մեթոդաբանությունը, որի պահպանությունը վիճաբանության երկու կողմերն էլ դավանում են, պատշաճորեն կիրառվում է, թե ոչ: Տող առ տող մեթոդաբանության հետ կապված մարգարեական կանոնները ներառում են հատուկ մարգարեական սկզբունքներ, որոնք լինելու են ցորենի և որոմների գատման գործընթացի մի մասը: Տող առ տող մեթոդաբանության երեք տարր, որոնք, ըստ իմ պնդման, սխալ են հասկացվում այս ներկա վիճաբանության մեջ, հետևյալներն են՝ Քրիստոսը որպես Ճշմարտություն, և Քրիստոսը որպես Ալֆա և Օմեգա, և մարգարեության եռակի կիրառում:

Վերջիվերջո նրանք, ովքեր կառչում են Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի սխալ հասկացողությունից, պիտի երևան, թե իրենց վարդապետական դիրքորոշումը հիմնավորում են մասնավոր մեկնության վրա:

Եվ մենք ունենք առավել հաստատուն մարգարեական խոսքը, որին դուք լավ եք անում՝ ուշադրություն դարձնելով, ինչպես խավար վայրում փայլող լույսի, մինչև օրը լուսաբացի, և առավոտյան աստղը ծագի ձեր սրտերում: Առաջին հերթին այս գիտենալով, որ Գրքի ոչ մի մարգարեություն ինքնագլուխ մեկնաբանության չէ. որովհետև մարգարեությունը երբեք մարդու կամքով չեկավ, այլ Աստծու սուրբ մարդիկ խոսեցին՝ Սուրբ Հոգուց մղված լինելով: 2 Պետրոս 1:19–21.

Տասնչորսերորդ համարի շուրջ ծագած վիճաբանության մեջ, այն բանի մի օրինակ, ինչը ես հասկանում եմ որպես «մասնավոր մեկնություն», հանդիպում է «Մեծ պայքար» գրքում:

«Քանի որ շաբաթը դարձել է ողջ քրիստոնեական աշխարհում վիճաբանության առանձնահատուկ կետը, և կրոնական ու աշխարհիկ իշխանությունները միավորվել են կիրակիի պահպանումը պարտադրելու համար, փոքրաթիվ մի փոքրամասնության համառ մերժումը՝ տեղի տալու ժողովրդական պահանջին, նրանց կդարձնի համընդհանուր նգովքի առարկա: Կպնդվի, թե այն քչերը, որոնք կանգնած են եկեղեցու հաստատության և պետության օրենքի դեմ, չպետք է հանդուրժվեն, թե ավելի լավ է, որ նրանք տառապեն, քան ամբողջ ազգերը մատնվեն խառնակության և անօրինության: Այդ նույն փաստարկը շատ դարեր առաջ բերվեց Քրիստոսի դեմ ժողովրդի «իշխանավորների» կողմից: «Մեզ համար օգտակար է,— ասաց խորամանկ Կայիափան,— որ մեկ մարդը մեռնի ժողովրդի համար, և ոչ թե ամբողջ ազգն կորչի»: Հովհաննես 11:50: Այս փաստարկը վճռական կթվա, և ի վերջո հրովարտակ կարձակվի նրանց դեմ, ովքեր սուրբ են պահում չորրորդ պատվիրանի շաբաթը՝ նրանց հռչակելով ամենախիստ պատժին արժանի և որոշ ժամանակ անց ժողովրդին ազատություն տալով նրանց մահվան մատնելու: Հին Աշխարհում հռոմեականությունը և Նորում ուրացող բողոքականությունը նման ընթացք կորդեգրեն նրանց հանդեպ, ովքեր պատվում են բոլոր աստվածային պատվիրանները»: Մեծ պայքարը, 615:

«Քրիստոնեական աշխարհը» ներկայացնում է քրիստոնյաների համաշխարհային համայնքը կամ քրիստոնեական մեծամասնություն ունեցող երկրների և մշակույթների հավաքական ամբողջությունը: Տերմինը հաճախ գործածվում է՝ նշանակելու աշխարհի այն մասերը, որտեղ քրիստոնեությունը գերիշխող կրոնն է և նշանակալիորեն ազդել է մշակույթի, օրենքների և հասարակական նորմերի վրա: Քրիստոնեական աշխարհն ընդգրկում է քրիստոնեության համաշխարհային ծավալը՝ իր հետևորդների, մշակութային ազդեցության և պատմական նշանակության առումով: Առանց վերացնելու Էլեն Ուայթ CD-ROM-ում առկա կրկնությունը՝ «Christendom» բառը հանդիպում է հարյուր յոթանասունվեց անգամ: Աշխարհագրորեն Քույր Ուայթը ցույց է տալիս, որ քրիստոնեական աշխարհը, ընդհանուր առմամբ, ներկայացնում է Եվրոպան և Ամերիկաները: Քույր Ուայթի համատեքստում Եվրոպան նույնացվում է որպես Հին Աշխարհ, իսկ Ամերիկաները՝ որպես Նոր Աշխարհ:

«Սակայն գառանման եղջյուրներ ունեցող գազանը տեսնվեց՝ «ելնելով երկրից»: Իրեն հաստատելու համար այլ իշխանություններ տապալելու փոխարեն, այսպես ներկայացված ազգը պետք է ծագեր նախկինում չբնակեցված տարածքում և աստիճանաբար ու խաղաղությամբ աճեր: Հետևաբար այն չէր կարող ծագել Հին Աշխարհի խիտ բնակեցված և պայքարող ազգությունների մեջ՝ այն փոթորկահույզ ծովում՝ «ժողովուրդների, և բազմությունների, և ազգերի, և լեզուների»: Այն պետք է որոնել Արևմտյան Մայրցամաքում»:

«Նոր Աշխարհի ո՞ր ազգն էր 1798 թվականին բարձրանում իշխանության՝ ուժի և մեծության խոստում տալով և գրավելով աշխարհի ուշադրությունը: Խորհրդանշի՞չ

կիրառությունը ոչ մի հարց չի թողնում: Մի ազգ, և միայն մեկը, համապատասխանում է այս մարգարեության հատկանիշներին. այն անսխալ կերպով մատնանշում է Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները»: The Great Controversy, 441.

Մեր քննության առարկա պարբերության վերջին նախադասությունն օգտագործվել է այն մտքի օգտին, թե «Հին աշխարհում հռոմեականությունը և Նորում՝ ուխտադավան բողոքականությունը» նույնացնում է «Հին աշխարհի հռոմեականությունը» խավար դարերի պապականության հետ, իսկ Միացյալ Նահանգները (ուխտադավան բողոքականությունը)՝ Ժամանակակից Հռոմի հետ, որ ներկայացված է «Նորում՝ ուխտադավան բողոքականություն» արտահայտությամբ: «Հինը» սահմանվում է որպես անցյալ պատմություն, իսկ «Նորը»՝ որպես ժամանակակից կամ ներկա պատմություն: Այդ կիրառությունը խեղաթյուրում է Տիկին Ուայթի հաստատված ըմբռնումը թե՛ քրիստոնեական աշխարհի, թե՛ Հին և Նոր աշխարհի վերաբերյալ:

Նրանք, ովքեր այս արտահայտությունը կիրառում են անցյալի և ապագայի պատմության առումով, «մասնավոր մեկնություն» են վերագրում՝ ուղղակի հակասությամբ Քույր Ուայթի մտադրված նշանակությանը: Պնդումն այն է, թե «Հին աշխարհը» ներկայացնում է անցյալի պատմությունը, իսկ «Նորը»՝ ժամանակակից կամ ընթացիկ պատմությունը (Նոր):

Հատվածում ասվում է. «կհետապնդի»: Հռոմեականությունը և հավատուրաց բողոքականությունը «նման ընթացք կվերեն նրանց նկատմամբ, ովքեր պատվում են բոլոր աստվածային պատվիրանները»: Հատվածում Հին աշխարհը Եվրոպան է, իսկ Նոր աշխարհը՝ Ամերիկա մայրցամաքները: Քույր Ուայթը սովորեցնում է, որ ամբողջ աշխարհը պետք է բախվի կիրականօրյա օրենքի փորձությանը, և որ Հռոմեականությունը առաջնորդելու է Եվրոպայում հալածանքները, իսկ հավատուրաց բողոքականությունը առաջնորդելու է հալածանքները Ամերիկա մայրցամաքներում: Ամերիկա մայրցամաքները և Եվրոպան այն են, ինչ սահմանվում է որպես «Քրիստոնեական աշխարհ»: Թե՛ Հռոմեականությունը, թե՛ հավատուրաց բողոքականությունը «նման ընթացք կվերեն նրանց նկատմամբ, ովքեր պատվում են բոլոր աստվածային պատվիրանները»:

«Կհալածեն»-ը մատնանշում է ապագա գործողություն երկու իշխանությունների կողմից, և քերականապես անհնար է ենթադրել, թե Հին աշխարհի ռոմանիզմը Մուր դարերի պապական իշխանությունն է: Երկու իշխանությունների կողմից իրականացվող հալածանքը ապառնի ժամանակով է արտահայտված: Այդ արտահայտության նշանակությունն է «կհալածեն», և այն նշանակում է հետևել կամ հետապնդել որևէ բան՝ այն ձեռք բերելու կամ դրան հասնելու մտադրությամբ: Այն ենթադրում է ապագա գործողություն, որի դեպքում որևէ անհատ կամ խումբ հանձնառու է ակտիվորեն հետամուտ լինելու որևէ նպատակի կամ առաջադրանքի:

Արտահայտությունը կարող է կիրառվել տարբեր համատեքստերում. «Նա կընտրի բժշկության բնագավառում մասնագիտական ուղի», այսինքն՝ նա մտադիր է աշխատել

բժշկական մասնագետ դառնալու ուղղությամբ: «Նա կստանա ճարտարագիտության աստիճան», մատնանշելով, որ նա մտադիր է բարձրագույն ուսումնական հաստատությունում ուսումնասիրել ճարտարագիտություն: «Թիմը կհետամուտ լինի նախագծին մինչև դրա ավարտը», ենթադրելով, որ թիմը կշարունակի աշխատել նախագծի վրա, մինչև այն ավարտվի: «Նրանք իրավական քայլեր կձեռնարկեն ընկերության դեմ», այսինքն՝ նրանք մտադիր են օրենքով նախատեսված միջոցներ կիրառել՝ բողոքը քննելու կամ արդարություն հայցելու համար: Ընդհանուր առմամբ, «կհետամուտ լինի» արտահայտությունը ենթադրում է վճռականություն, նվիրվածություն և ապագայում որոշակի նպատակի կամ արդյունքի հասնելու հստակ մտադրություն:

Այն մասնավոր մեկնաբանությունը, որ գործածվում է ուսուցանելու համար, թե Հին աշխարհի Հռոմեականությունը անցյալ պատմություն է, այնուհետև գործածվում է որպես հենարան՝ մարգարեության եռակի կիրառության սխալ կիրառությունը պաշտպանելու համար: Այն պնդում է, թե Հռոմի եռակի կիրառությունը ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը, ապա՝ պապական Հռոմը, իսկ այնուհետև՝ Միացյալ Նահանգները՝ որպես երեք Հռոմներից երրորդը: Շատ նման մի թերի կիրառություն գործածվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից կարճ ժամանակ անց, երբ մի խումբ Հովելի գրքի պատճառով առանձնացավ շարժումից:

Այնուհետև վեճը սկսվեց Կանադայում տեղի ունեցած մի ճամբարային ժողովում, որտեղ երեք վայերի եռակի կիրառությունը ներմուծվեց Հովելի գրքի մեջ՝ ուսուցանելու համար, թե երրորդ վայի Իսլամն էր այն ազգը, որ առաջին գլխի վեցերորդ համարում ելավ երկրի դեմ: Այդ ազգը պապական Հռոմն է, սակայն ներմուծվեց մի անձնական մեկնաբանություն, որը պնդում էր, թե այդ ազգը Իսլամն էր: Երեք վայերի եռակի կիրառությունը Իսլամը հաստատել էր որպես 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի զորություն, և այդ նոր անձնական մեկնաբանությունը պնդում էր, թե Հովելի առաջին գլխի պապական իշխանությունն իրականում Իսլամն էր: Մի անձնական մեկնաբանություն, որը մերժում էր Հովելի գրքում պապական իշխանության ճիշտ նույնականացումը, ամրապնդվեց երեք վայերի սխալ կիրառությամբ: Այժմ ներմուծվում է մի անձնական մեկնաբանություն, որը մի կողմ է դնում պապական իշխանությունը՝ հօգուտ Միացյալ Նահանգների:

Այն, ինչ եղել է, նույնն է, որ պիտի լինի. և այն, ինչ արված է, նույնն է, որ պիտի արվի. և արևի տակ նոր բան չկա: Կա՝ արդյոք մի բան, որի մասին կարելի լինի ասել. «Ահա, սա նոր է»: Դա վաղուց իսկ եղել է՝ մեզնից առաջ եղած ժամանակներում: Ժողովող 1:9, 10.

Վերջին օրերի հակամարտությունները ներառում են հին հակամարտությունների կրկնությունը, և Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում առկա է Ուրիա Սմիթի հակամարտությունը, երբ նա հյուսիսի թագավորի խորհրդանիշի վրա դնում է իր անձնական մեկնաբանությունը: Այդպես վարվելով՝ նա ստեղծեց Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մի ըմբռնում, որը միայն խավար ծնեց: Այս վերջին օրերին այն հակամարտությունները, որոնք կրկնվում են, հատկապես բացահայտում են

հաստատված ճշմարտության վրա անձնական մեկնաբանություններ կիրառելու պտուղը: Ահա թե ինչ արեց Սմիթը իր «Daniel and the Revelation» գրքում: Ահա թե ինչ արվեց Հովելի գրքի շուրջ եղած հակամարտության մեջ, և նույն այդ դիմամիկան է գործադրվում, երբ «The Great Controversy»-ից վերցված մեկ պարբերություն շրջանցում է թե՛ աշխարհում, թե՛ Էլեն Ուայթի գրվածքներում եղած սահմանումը, թե «Christendom»-ը ինչ է ներկայացնում, ինչպես նաև մերժվում են քերականության հիմնական կանոնները, որոնք ցույց են տալիս, որ «will pursue» արտահայտությունը ապագա իրադարձություն է մատնանշում: Այդ հղման կետից այնուհետև օգտագործվում է այն խոտոր հասկացությունը, թե «Old World»-ը պապական իշխանության պատմությունն է 538-ից մինչև 1798 թվականը, որպեսզի վիճարկվի մարգարեության եռակի կիրառության սահմանման վերաբերյալ հաստատված ըմբռնումը:

«Այն ամենը, ինչ Աստված մարգարեական պատմության մեջ նշանակել է, որ անցյալում պիտի կատարվեր, կատարվել է, և այն ամենը, ինչ դեռ պիտի գա իր կարգով, կգա: Դանիելը՝ Աստծո մարգարեն, կանգնած է իր տեղում: Հովհաննեսը կանգնած է իր տեղում: Հայտնության մեջ Հուդայի ցեղի Առյուծը մարգարեության ուսումնասիրողների առաջ բացել է Դանիելի գիրքը, և այսպիսով Դանիելը կանգնած է իր տեղում: Նա վկայում է՝ այն, ինչ Տերը տեսիլքով հայտնեց նրան այն մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների մասին, որոնք մենք պետք է իմանանք, մինչ կանգնած ենք հենց դրանց կատարման շեմին:»

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը ներկայացնում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև հակամարտությունը: Այդ հակամարտությունը դեռևս շարունակվում է: Այն բաները, որ եղել են, պիտի կրկնվեն: Հին վեճերը պիտի վերակենդանանան, և նոր տեսություններ պիտի շարունակաբար առաջանան: Բայց Աստծո ժողովուրդը, որ իր հավատի և մարգարեության կատարման մեջ մասնակցություն է ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների հռչակմանը, գիտի, թե որտեղ է կանգնած: Նրանք ունեն մի փորձառություն, որն ավելի թանկագին է, քան զոված ոսկին: Նրանք պետք է կանգնեն ժայռի պես հաստատուն՝ իրենց վստահության սկիզբը մինչև վերջ անսասան պահելով: Ընտիր պատգամներ, գիրք 2, 109:

Հեշտությամբ կարելի է ցույց տալ, որ Քույր Ուայթը Պողոսի «նրանց վստահության սկզբնավորությունը» նույնացնում է Ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունների հետ: Միլլերականները սովորեցնում էին, որ «քո ժողովրդի ավագակները» պապական իշխանությունն էր, և 1989 թվականից ի վեր հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը բազմիցս նույն կերպ է ճանաչել այդ խորհրդանիշի իմաստը, ինչպես Միլլերականները: Այժմ գոյություն ունի մի «նոր տեսություն» այն մասին, թե ովքեր են «քո ժողովրդի ավագակները», և այն վերակենդանացրել է հին մի վեճ այն իմաստով, որ հաստատված մարգարեական խորհրդանիշի սխալ նույնացմամբ կառուցում է մի մարգարեական մոդել, որ կանգնեցված է ավագի վրա: Անկախ նրանից՝ դա Սմիթի մասնավոր մեկնաբանությունն էր, թե Հովելի առաջին գլխում ազգի վերաբերյալ կեղծ կիրառությունը, թե Միացյալ Նահանգների նույնացումը որպես Ժամանակակից Հռոմ:

բոլոր երեք մոլորություններն էլ հարձակվում են վերջին օրերում պապական Հռոմի ճշգրիտ հասկացության վրա, և այդպիսով հարձակվում են այն խորհրդանիշի վրա, որը հաստատում է այն մարգարեական տեսիլքը, որով որոշվում է՝ Աստծո ժողովուրդը կկորչի՞, թե կապրի:

Ապագայում Եվրոպայում Հռոմեականությունը և Ամերիկաներում հավատարաց բողոքականությունը, ինչպես կատարվել է ողջ սրբազան պատմության ընթացքում, «կհալածեն» շաբաթապահներին:

«Աստված պիտի արթնացնի Իր ժողովրդին. եթե այլ միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ հերձվածներ պիտի մտնեն, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ բաժանելով տականքը ցորենից: Տերը կոչ է անում բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են Իր խոսքին, արթնանալ քնից: Թանկագին լույս է եկել, որ համապատասխանում է այս ժամանակին: Դա աստվածաշնչյան ճշմարտությունն է, որ ցույց է տալիս հենց մեր գլխին կախված վտանգները: Այս լույսը պետք է մեզ առաջնորդի դեպի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրություն և այն դիրքորոշումների ամենախիստ քննություն, որոնց մենք հարում ենք: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն ու դիրքերը հիմնավորապես և համառորեն քննվեն՝ աղոթքով ու ծոմապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է հանգչեն ենթադրությունների և աղոտ սահմանված պատկերացումների մեջ այն մասին, թե ինչն է կազմում ճշմարտությունը»: Gospel Workers, 299.

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: